

tekst
Rens Lieman

DE OHLALA APP

Het is geen *Tinder*, maar het is ook geen escorts-service. De Oostenrijkse mevrouw die het bedacht legt het ons uit.

De 'Uber voor escorts' werkt als volgt: man zoekt date met vrouw. Man heeft het druk. Te druk om te tinderen, waar hij op zes, acht, twaalf dates moet voordat hij iemand ontmoet die hetzelfde wil als hij – een lange relatie misschien, of juist vluchtige seks. Man opent daarom de Ohlala-webapp, geeft aan wat hij wil doen ('cocktails drinken' bijvoorbeeld), hoe laat en hoeveel geld hij daarvoor over heeft. Aan de andere kant van de app: de vrouw. Vrouw wil wel wat bijverdienen. En waarom zou ze dat niet met haar vrouw-zijn kunnen doen? Bij wederzijdse interesse in een date kunnen man en vrouw elkaars foto's zien en in een chat de details van de overeenkomst doorspreken. Daarna gaan ze cocktails drinken. Wat er eventueel nog meer gebeurt, is *privé*.

Ohlala opereert in een ethisch mijnenveld, maar ook zonder Ohlala begaf de vrijgezelle man of vrouw zich anno 2017 al in een *brave new world*.

Tinder gaf die nieuwe wereld grotendeels vorm. Het heeft het zoeken en vinden van een partner gereduceerd tot het bladeren door een online smoelenboek. Goede openingszin (mijn favoriet is van de Amerikaanse komiek Aziz Ansari: 'Ik moet zo even naar de supermarkt, kan ik iets voor je meenemen?'), beetje chatten, *et voilà*: een date. Net zo snel 'besteld' als een Uber. Dat bestellen gaat zelfs grotendeels op dezelfde manier, of toch op zijn minst met hetzelfde gemak.

Maar online gemak heeft offline uitwerkingen, waar andere regels en gevoelens gelden. Documentairemakers Jill Bauer en Ronna Grady laten dat goed zien in het tweede seizoen van *Hot Girls Wanted*. James Rhine wordt gevolgd, een veertig jaar oude, vrijgezelle – *I kid you not*

– zwembadfeestjesorganisator die tindert bij het leven en in een notitieboekje opschrijft met welke vrouwen hij seks heeft gehad. Maar ook de jonge vrouwen met wie hij er langere relaties op nahoudt, swipet Rhine met hetzelfde gemak zijn leven weer uit als waarmee hij ze ontmoette. Na lang ontkennen ziet hij uiteindelijk in dat dat gedrag volwassen noch normaal is. Hij wijt het aan Tinder – was gewoon even vergeten dat een swipe offline een ander effect heeft dan online.

Terug naar Ohlala. De app was live in Duitse steden en in

New York. Tienduizenden dates vonden plaats die gemiddeld 250 euro kostten. Alleen mannen die een date met een vrouw zochten, konden de dienst gebruiken, maar dat zal later veranderen. Op het moment van schrijven is de app offline vanwege gedoe met investeerders. In het nieuwe hoofdkwartier in Berlijn wordt gewerkt aan een herlancering.

De Oostenrijkse Pia Poppenreiter ontwikkelde Ohlala 'voor een generatie die gewend is aan snelheid en gemak'. Zoals elke *on demand*-app is Ohlala opgericht om iets gemakkelijker én efficiënter te maken: door aan daten een prijskaartje te hangen wordt je gedwongen vooraf te bespreken wat er op het menu staat. Staat seks ook op dat menu? Poppenreiter zucht. 'Ik krijg die vraag altijd. Als er betaald wordt voor een date, denkt iedereen altijd meteen dat het om seks gaat. En dat moet ik dan bevestigen of ontkennen. Dat kan ik niet. Moet ik iedereen die via ons platform op date gaat na afloop bellen? "Hé, hoe was het? Nog seks gehad?"'

Gebruikers wordt wel aangeraden goed te bespreken in de chat wat er verwacht wordt en hoeveel dat kost. De betaling gebeurt straks digitaal, binnen de app. Ohlala wil uiteindelijk een percentage daarvan inhouden als commissie, maar niet op het aandeel van de vrouw. Poppenreiter: 'Stel dat seks plaatsvindt op de date – en ik zeg niet dat het om seks gaat bij Ohlala... Als wij dan iets inhouden op de betaling van de vrouw, lijkt dat op dat wat een pooier doet. Uitbuiting ligt op de loer. Dat wil ik voorkomen.'

Met geld komen verwachtingen. Het gevoel ergens recht op te hebben. Is dat niet

VUURSTREGEL N° 830

VERTROUW NOOIT EEN MAN MET MEER DAN EEN UMLAUT IN ZIJN NAAM.

'Ik zeg vaak: het wordt vandaag podium of jodium.'

— Dylan Groenewegen

pag
128

'Ik ontwikkel een nieuwe taal, waarin we het dus hebben over betaalde dates'

verontrustend als we het over zoiets als seks hebben? 'Waarom?' countert Poppenreiter. 'Maak je je zorgen over vrouwen die op een Tinder-date gaan? Ik denk dat een online gefaciliteerde afspraak juist veiliger is dan offline afspraakjes. De verwachtingen zijn helder, je kunt iemand googlen, klanten laten creditcardgegevens achter en we hebben andere veiligheidsmaatregelen, zoals een vriend of vriendin die kan zien of je op de eindtijd van een date inderdaad bent "uitgecheckt".'

Het werd een bij vlagen verwarrend gesprek, tussen Poppenreiter en mij, in haar kantoor in Berlijn. Ze hoort aarzeling in mijn stem als ik vraag hoe vrouwen 'hun prijs' bepalen. 'Als ik een freelance consultant ben, noem ik mijn dagprijs en vind je dat heel normaal. Als ik mijn prijs noem, is het ineens raar?' Maar eigenlijk snapt Poppenreiter,

afgestudeerd ethicus, gerust dat het wennen is. 'Verwarring is volkomen normaal. Er rust een stigma op seks. Ik ontwikkel een nieuwe taal, waarin we het dus hebben over betaalde dates.'

Voor de duidelijkheid: Ohlala is geen escortservice. 'Escorts zijn niet welkom', staat er zelfs op Ohlala's Amerikaanse website. Het is voor de gewone man of vrouw. Die druk is, en tijd wil 'monetizen'. Er zijn veel jonge mensen die Ohlala gebruiken, zegt Poppenreiter, maar ze kan 'totaal geen lijn' ontdekken in

haar gebruikersbestand. Of het dus vooral in trek is bij mannen die onzeker in de buurt van vrouwen zijn, weet ze niet.

Gaat er niet wat romantiek verloren, wil ik tot slot nog weten? Opnieuw een wedervraag: 'Denk jij van wel?' Ik zeg te denken dat de romantiek toch zeker een klap incasseert als meer en meer mensen geld zouden vragen voor een date. Maar zo moet je het niet zien, zegt Poppenreiter. 'De romanticus zal Ohlala niet gebruiken, en dat is prima. Wij adverteren niet dat je op Ohlala de liefde van je leven vindt. Je vindt er plezier voor een bepaalde tijd.'

Rens Lieman is Esquire's correspondent in de wereld van de technologische vooruitgang. Soms loopt-ie echter wat achter.

WAT WE KUNNEN LEREN VAN COSMOPOLITAN

'Heb je het idee dat de wereld een nare plek is door alle ellende die je ziet? Nou, dan zou het zomaar kunnen dat je op het randje van een nieuws-oververmoeidheid zit. We lijden aan infobesitas.'

'Competitie werkt lustopwekkend bij mannen. Laat subtiel vallen dat een andere man een poging deed je te versieren.'

'Op onze eerste date vroeg hij of ik misschien wat kalmeringsmiddelen voor hem kon fixen. Daarna wilde hij weten wat mijn salaris zou worden als arts.'

'Je hebt een zitplaats toegewezen gekregen, die gaat nergens heen. Waarom zou je in een rij voor het vliegtuig gaan staan?'

'Ja hoor, hij mag weer: de panterprint. En dat is goed nieuws, want hij knapt elke outfit op. Met een kittige tas zit je altijd goed.'

'De laatste keer dat droge, schrale en dunne lippen in de mode waren, was ehm... nooit.'

'Terwijl ze wordt opgemaakt, kijk ik naar haar weelderige wenkbrauwen, die me doen denken aan die van Brooke Shields in de filmklassieker Blue Lagoon.'

'Door apps weten we niet meer hoe het is om je als volwassene te gedragen. We veranderen in een stel ongeduldige, verwendende nesten die geen zin hebben om lang op een man, taxi of pizza te wachten.'

